

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. T. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 2. 2015, č. j. 17 A 78/2014 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2014, č. j. CPR-15926-2/ČJ-2014-930310-V238, kterým žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov, ze dne 20. 8. 2014, č. j. KRPK-90419-83/ČJ-2013-190022, ve věci stanovení nové doby k vycestování v návaznosti na vydané rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 12. 2013 pod č. j. KRPK-90419-59/ČJ-2013-190022.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“); tvrdí, že soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a zároveň sám soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, když je přesvědčivě neodůvodnil. Dále namítá, že se žalovaný nikterak nezabýval odvolacími námitkami, zejm. ve vztahu k nepřiměřenosti lhůty k vycestování; stejně tak postupoval i krajský soud. Stěžovatel má za to, že se krajský soud nezabýval dostatečně nebo vůbec jeho námitkami, pouze poukázal na to, že stěžovatel dlouho dopředu věděl, že bude vyhoštěn. Stěžovatel rovněž namítá, že doba k vycestování byla stanovena nedostatečně, neboť stěžovatel není schopen si během ní obstarat své záležitosti. Poukazuje na to, že neargumentoval nemožností vycestovat, ale nedostatečností stanovené lhůty k tomu, aby obstaral záležitost osobního charakteru. Stěžovatel uvádí, že se nejedná pouze o otázku obstarání letenky, ale jedná se rovněž o fakt, že stěžovatel si musí připravit půdu pro návrat do vlasti, kde již nemá žádné rodinné ani sociální zázemí, a nemá se tedy kam vrátit. Rovněž tak uspořádání záležitostí na území ČR vyžaduje značnou dobu, stěžovatel zde má celou rodinu, vypomáhá při obstarávání rodinných záležitostí. Stěžovatel s ohledem na jeho osobní poměry a rodinné poměry namítá zcela nedostatečnou lhůtu stanovenou pro opuštění ČR.

Krajský soud dle stěžovatele rovněž náležitě nevyhodnotil námitky stěžovatele týkající se přezkoumání stěžovatelových námitek před žalovanou, kdy se žalovaná s námitkami stěžovatele dostatečně nevypořádala, a stejné pochybení pak v podstatě přenesl do svého rozhodnutí krajský soud, který konstatoval, že námitky žalovaným byly vypořádány, avšak nijak nehledí na to, že právě způsob vypořádání námitek stěžovatel u krajského soudu napadal. Dle stěžovatele tak krajský soud nedostal své přezkumné povinnosti.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a tomuto soudu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Současně požádal o odkladný účinek.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na závěrech, které uvedla ve svém rozhodnutí, a k odkladnému účinku kasační stížnosti uvádí, že má za to, že nepřiznáním odkladného účinku nedojde u stěžovatele k nenahraditelné újmě.

IV. Obsah soudního a správního spisu

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov (dále jen „PČR Sokolov“), vydala dne 24. 7. 2014 pod č. j. KRPK-90419-78/ČJ-2013-190022 oznámení o zahájení správního řízení ve věci vydání nového rozhodnutí dle ustanovení § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o stanovení doby k vycestování z území ČR podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

pokračování

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Toto rozhodnutí bylo vydáno, neboť proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2014 o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2013 o správním vyhoštění (*také byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok a doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění*), byla podána u Krajského soudu v Plzni žaloba, která má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a když tato byla rozsudkem č. j. 17 A 17/2014 - 62 dne 25. 6. 2014 zamítnuta (*právní moc 3. 7. 2014*), již marně uplynula doba k vycestování, která byla v daném případě vázána na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění (tj. na den 11. 3. 2014).

Rozhodnutím PČR Sokolov ze dne 20. 8. 2014, č. j. KRPK-90419-83/ČJ-2013-190022, byla dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona stěžovateli stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že pokud by podle tohoto rozhodnutí měla doba k vycestování z území začít běžet v době vynětí cizince z působnosti zákona z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu; v novém řízení, v jehož průběhu se stěžovatel k věci vůbec nevyjádřil, bylo využito podkladů původního rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí ze dne 20. 8. 2014 bylo podáno včasné odvolání, o němž žalovaná rozhodla dne 24. 11. 2014 rozhodnutím, které nabylo právní moci téhož dne, tj. rozhodnutím napadeným žalobou.

V. Právní hodnocení věci

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť neprodleně po předložení spisu, doplnění kasační stížnosti a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti primárně namítá, že stanovená doba k vycestování není dostatečná a že se žalovaná ani krajský soud s jeho námitkami o její nedostatečnosti řádným způsobem nevypořádaly.

Podstatou stanovení doby pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území České republiky. Délka této doby se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pohybuje v rozmezí 7 až 60 dní a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Doba k vycestování byla stěžovateli stanovena v délce 30 dní ode dne nabytí právní moci nového rozhodnutí.

Zdejší soud se ztotožňuje s názory krajského soudu i správních orgánů, že doba k vycestování nově stanovená stěžovateli je přiměřená.

Proti stěžovateli bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dne 9. 10. 2013. Jeho odvolání bylo následně zamítnuto a následnou žalobu proti rozhodnutí žalované rovněž zamítl krajský soud.

Jak již zdejší soud uvedl, např. v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 - 32, z § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83).

Podání žaloby ve správním soudnictví tedy nezpůsobilo stavění doby pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění.

Pobývá-li stěžovatel na území členských států Evropské unie po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované i po uplynutí doby k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti němu žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Poté, co však bylo řízení o žalobě před krajským soudem ukončeno, ocitl se stěžovatel na území bez oprávnění k pobytu a byl povinen neprodleně vycestovat. Ostatně rizika těchto nepřijemných, až svízelných důsledků si musel být vědom již při podání žaloby.

S ohledem na zákonem stanovenou maximální šedesátidenní lhůtu k projednání a rozhodnutí ve věcech žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) stěžovatel mohl předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě rozhodne. Mohl si tedy v této době obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ, že by jeho žaloba úspěšná nebyla. Stejně tak mohl stěžovatel v době stanovené žalovanou z území vycestovat a v případě úspěšnosti podané žaloby se na území opět vrátit, byť si je Nejvyšší správní soud vědom nemalých obtíží spojených s takovýmto postupem.

Stěžovatel po uplynutí (první) stanovené doby k vycestování z území České republiky nevystoval. Z moci úřední bylo dne 24. 7. 2013 zahájeno řízení o stanovení nové doby k vycestování, které žalovaná zahájila, jak uvádí v rozhodnutí, z důvodu

pokračování

uplynutí doby stanovené stěžovateli k vycestování kvůli odkladnému účinku vykonatelnosti žaloby.

Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele stran přiměřenosti stanovené doby k vycestování uvádí následující.

Skutečnost, že bude stanovena nová doba k vycestování v rozmezí 7 až 60 dní, byla stěžovateli oznámena při zahájení správního řízení dne 24. 7. 2014. Rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, které stěžovateli stanovilo novou dobu v délce 30 dní ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, bylo stěžovateli doručeno dne 20. 8. 2014.

Protože stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém rozhodovala žalovaná, nabylo rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování právní moci doručením tohoto rozhodnutí, a to dne 24. 11. 2014. Od následujícího dne stěžovateli počala běžet 30 denní doba k vycestování, jejíž poslední den připadl na 24. 12. 2014. Prvostupňové rozhodnutí se tak stalo vykonatelným dne 25. 12. 2014.

Stěžovatel by i tak měl k uspořádání svých osobních poměrů minimálně několik měsíců, kdy najisto věděl, že v okamžiku, kdy mu bude doručeno negativní rozhodnutí o odvolání, mu bude zbývat pouze 30 dní k vycestování.

Ohledně přiměřenosti stanovené doby k vycestování zdejší soud nad rámec uvedeného upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců je ohledně stanovení doby k vycestování poměrně štedrý, když návratová směrnice stanovuje dobu 30 dní jako maximální (viz čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí).

Dle zdejšího soudu byla doba k vycestování stanovena v přiměřené výši. S ohledem na výše uvedené tak nelze souhlasit se stěžovatelem, že nemohl předvídat, kdy bude nucen vycestovat, a že se na tuto skutečnost nemohl připravit. Nejvyšší správní soud proto shledává námitku nepřiměřenosti doby k vycestování nedůvodnou a je toho názoru, že se jedná pouze o účelovou námitku stěžovatele, který se snažil oddálit splnění své povinnosti opustit území České republiky.

Stran námitky stěžovatele, že se krajský soud nezabýval dostatečně jeho žalobními námitkami, a to konkrétně námitkou, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně úplně absentují úvahy ve vztahu k délce doby k vycestování, Nejvyšší správní soud připouští, že lze stěžovateli přisvědčit. Úvaha krajského soudu nad touto stěžovatelovou námitkou uvedenou v žalobě na poslední stránce pod písmenem c), v rozsudku krajského soudu zcela absentuje. Podle stěžovatele postupem prvostupňového správního orgánu tak byla omezena jeho možnost argumentace v podaném odvolání, neboť tento neměl v podstatě proti čemu brojit.

Zdejší soud však dospěl k závěru, že absence úvahy krajského soudu o případné nedostatečnosti zdůvodnění prvostupňovým správním orgánem doby k vycestování je sice určitou vadou řízení, avšak ta nedosahuje v kontextu souvislostí výše uvedeného takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu je dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jen taková vada řízení, která

mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (tj. jeho výroku). Vada musí dosahovat takové intenzity, že není možné s určitostí říci, že pokud by nenastala, byl by výrok rozhodnutí totožný (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, či rozsudek ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72).

Zdejší soud je totiž přesvědčen, že při stanovení doby k vycestování není potřeba její výši obšírně odůvodňovat. Konstatace správního orgánu, že „*jelikož nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by Vám bránily k vycestování, je lhůta k vycestování z území České republiky dostačující*“, je sice stručná, ale i vzhledem k pasivitě stěžovatele při správním řízení o stanovení nové doby k vycestování, dostatečná. Navíc se jedná pouze o navazující rozhodnutí, které stanovuje novou dobu k vycestování, když předchozí stanovená doba (v totožné délce) již uplynula, a které vychází z podkladů původního správního řízení o stanovení doby k vycestování. I zde je třeba zdůraznit, že evropská návratová směrnice stanoví nejdelší lhůtu pro vycestování 30 dnů, tedy stejnou lhůtu, jaká byla stanovena stěžovateli.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že přestože se tedy krajský soud touto námitkou stěžovatele v rozsudku nezabýval, vzhledem k výše uvedenému by tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Vyhovění stěžovateli námitce by mělo pouze za výsledek prakticky totožné rozhodnutí krajského soudu, který by v rozsudku pouze navíc stanovil, že prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno dostatečně.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku kasační stížnosti.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované náklady řízení nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu